

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. S.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 maja 2021 r., sygn. akt VI Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. J., Kancelaria Adwokacka w R., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;

3. zwolnić skazanego z wydatków postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem łącznym z dnia 18 listopada 2020 r. sygn. akt II K (...), połączył skazanemu **M. S.** następujące jednostkowe i łączne kary ograniczenia i pozbawienia wolności:

1. karę łączną 2 lat ograniczenia wolności polegającej na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w C.,

II Wydział Karny, z dnia 23 stycznia 2019 r., II K (...),

2. karę roku ograniczenia wolności polegającej na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w O., II Wydział Karny, z dnia 14 listopada 2018 r., II K (...),
3. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w C., II Wydział Karny, z dnia 11 kwietnia 2019 r., II K (...),
4. karę 2 lat ograniczenia wolności polegającej na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w O., II Wydział Karny, z dnia 25 listopada 2019 r., II K (...),
5. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w R., II Wydział Karny, z dnia 10 czerwca 2020 r., II K (...),

i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (punkt 1 wyroku łącznego). Jednocześnie Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres zatrzymania w sprawie II K (...) w dniu 31 stycznia 2018 r. od godz. 15.20 do godz. 16.00 oraz okres zatrzymania w sprawie II K (...) w dniu 14 maja 2018 r. od godz. 13.30 do godz. 15.05 i dotychczas odbytą karę pozbawienia wolności w tej sprawie w okresie od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia 18 listopada 2020 r. (punkt 2 wyroku łącznego).

Nadto Sąd połączył skazanemu następujące środki karne:

6. 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem w sprawie II K (...),
7. 2 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem w sprawie II K (...),

i orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat (punkt 3 wyroku łącznego).

Sąd połączył skazanemu również następujące kary jednostkowe i łączne grzywny:

8. karę łączną 350 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda orzeczoną wyrokiem w sprawie II K (...),

9. karę 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w C., II Wydział Karny, z dnia 15 października 2019 r, II K (...),

i wymierzył mu karę łączną 450 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda (punkt 4 wyroku łącznego).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 14 maja 2021 r., sygn. akt II Ka (...), zmienił punkt 1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że ustalił, że połączeniu podlegają kara łączna ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w C., II Wydział Karny, z dnia 30 czerwca 2020 r., II K (...), kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami w sprawach o sygnaturach: II K (...) i II K (...) oraz kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem w sprawie II K (...) (punkt 1 wyroku sądu odwoławczego), a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (punkt 2 wyroku sądu odwoławczego). Nadto Sąd odwoławczy rozstrzygnął o kosztach procesu odwoławczego (punkty 3 i 4 wyroku sądu odwoławczego).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaniechanie dokonania wszechstronnej oceny zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego,
2. rażąco obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k., poprzez arbitralne i bezkrytyczne zaakceptowanie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji,
3. rażąco obrazę przepisów postępowania, a to art. 451 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku skazanego i jego obrońcy o doprowadzenie go na rozprawę odwoławczą,
4. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 87 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez połączenie skazanemu kar ograniczenia wolności z karą pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i Sądu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator Rejonowy w R. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego. Uwaga ta poczyniona jest głównie w kontekście zarzutów obrazy art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Uzasadnienie skarżonego orzeczenia dowodzi, że Sąd Okręgowy w G., zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie zarzuty i wnioski sformułowane w środku odwoławczym. Nie ma również najmniejszych podstaw do twierdzenia, że doszło do obrazy art. 457 § 3 k.p.k. Przeciwnie, uzasadnienie Sądu odwoławczego wyczerpująco wyjaśnia czym kierował się ten Sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski skargi etapowej uznał za niezasadne.

Kasacja, powielająca zarzuty zwykłego środka odwoławczego, stanowi jedynie próbę spowodowania dokonania przez Sąd Najwyższy, niedopuszczalnej

przecież, ponownej kontroli instancyjnej i to tylko z tego powodu, że skarżący, nie akceptując stanowiska Sądu *ad quem*, ponawia wyrażone już stanowisko procesowe.

Podzielić należy stanowisko prokuratora, iż tak sformułowane zarzuty kasacyjne stanowią zawoalowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V KK 125/12, LEX nr 1277781). Ponadto, Sąd Najwyższy wskazywał, że „o ile bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, o tyle rażące naruszenia prawa - jako podstawa kasacji - muszą być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym. Postępowanie kasacyjne ani nie stanowi trzeciej instancji ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem sądu odwoławczego, sprowadzających się do zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2021 r., sygn. akt III KK 174/20, baza orzeczeń Supremus).

W odniesieniu do zarzutów z pkt: 1,2 i 4 skargi nadzwyczajnej wskazać należy, że stanowią one w istocie polemikę z ustalonym stanem faktycznym. Sąd odwoławczy podzielił zarówno oceny, jak i ustalenia Sądu *a quo* i odniósł się w sposób pełny i wyczerpujący do zarzutów apelacyjnych, wskazując jednocześnie powody, dla których podzielił stanowisko Sądu Okręgowego. Wyczerpująco uzasadnione wywody Sądu odwoławczego znajdują przy tym oparcie w przepisach prawa i orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych. Nie można w tej sytuacji uznać, że Sąd *ad quem* dopuścił się rażącego naruszenia prawa w

rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., co mogłoby stanowić podstawę uwzględnienia kasacji, w której powielono argumentację zawartą w apelacji.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także przedstawiony w punkcie 3 kasacji naruszenia prawa do obrony skazanego, poprzez jego niedoprowadzenie na rozprawę odwoławczą. Jak słusznie dostrzega prokurator, okoliczności sprawy, w tym również sytuacja skazanego, jak również jego stanowisko w sprawie było niewątpliwie znane Sądowi drugiej instancji. Sam skazany był natomiast w toku rozprawy reprezentowany przez obrońcę.

Sąd Najwyższy podziela także stanowisko prokuratora, że brak jest podstaw, aby uznać, iż doszło do naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 87 § 1 k.k. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2019 r., P 20/17, sąd na podstawie tego przepisu może, ale nie jest już zobligowany do połączenia kary ograniczenia wolności z karą pozbawienia wolności. Trudno zatem uznać, że Sąd pierwszej instancji decydując się na takie rozstrzygnięcie wobec skazanego, a Sąd odwoławczy aprobuując je co do zasady, naruszyły ten przepis, zwłaszcza, że oba sądy wyczerpująco i w sposób nie budzący wątpliwości wyjaśniły przyczyny, dla których takie rozstrzygnięcie zapadło.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego było orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Rozstrzygnięto ponadto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.